

[Alfred Jensen.]

parti er ikke absolut tilhænger af det, der her er foreslået.

Vi ville foretrække faste afskrivninger år for år i stedet for denne saldoafskrivning, og vi mener, at det, der her er foreslået, favoriserer den del af befolkningen, der skattemæssigt er godt dækket ind. Det er jo de kredse, det er vanskeligst at kontrollere. Vi har mærket os, at ministeren gør opmærksom på, at disse ændrede afskrivningsregler betyder indtægtstab for staten, og går man strengt til værks, vil det vel betyde, at andre må betale de lempelser, der her gives til dem, der er så heldige at kunne få del i afskrivningens goder.

Vi mener ikke, at man bør fare frem på en sådan måde, og derfor vil vi, når forslaget senere kommer til behandling, se lidt nøjere på enkeltheder i det. Vi mener ikke, det har noget særligt formål at diskutere det meget indgående i dag, al den stund der jo ikke bliver nogen yderligere behandling, før vi har været ude hos vælgerne, og før forslaget igen er blevet fremsat her i tinget.

Jeg vil gerne sige angående investeringen, at vi ikke kan se, at der med de afskrivningsregler, der her foreslås, er sikret den rigtige investering. Jeg vil tro, at selv om man giver aldrig så store begunstigelser til erhvervslivet, sikrer man ikke den rette investering. Kan man overhovedet nå frem til en sådan sikring, uden at man foretager en vis udvælgelse af de områder, hvor der skal investeres, og en kontrol med, at pengene investeres? Jeg kan dårligt forestille mig det.

Vi kan altså ikke godkende den form, disse to lovforslag har fået, og vi forbeholder os at tage stilling til dem på et senere tidspunkt, når der måtte være lejlighed til at diskutere dem.

Søren Olesen: Da de foreliggende lovforslag ikke kan nå at blive færdigbehandlet i denne samling og måske heller ikke hurtigt senere hen, idet de kræver en meget ind-

gående udvalgsbehandling, skal jeg ikke omtale enkeltheder i dem, men holde mig til det principielle.

Jeg mener, det er vigtigt, at man her i tinget, når der foreslås nye regler, særlig hvor det drejer sig om skattelovgivningen, meget nøje overvejer, om de indeholder et retfærdighedsprincip og ikke kun kommer visse befolkningsgrupper til gode. Der må ikke ske en favorisering af enkelte grupper på de øvriges bekostning. Jeg mener, at det er folketingets vigtigste opgave at sørge for, at dette hensyn tages, og ikke, hvad jeg synes man har mærket noget her i dag, at tage særlig stærkt hensyn til, om disse regler nu gavner den gruppe, som skal gøre brug af dem.

Jeg vil derfor til at begynde med sige, at jeg er enig med den højtærede finansminister i, at princippet må være dette, at der ikke skal være tale om en egentlig skattemæssig fordel, men kun om henstand med skat, eller vi kan måske sige en lille likviditetsfordel. Den, der har store afdrag at betale, får udsættelse med skattebetalingen, således at hans likviditet ikke forværres, fordi han skal beskattes hårdt af sine afdrag. Jeg mener, det er et fornuftigt princip, at de, der er henvist til at købe på kredit og derfor pådrager sig gæld, i nogen måde ligestilles med dem, der kan købe kontant og derfor altid har en fordel. De foreslåede afskrivningsregler stiller på det punkt de to grupper mere lige end hidtil. Derfor kan jeg i det store og hele ikke have meget at indvende mod de afskrivningsregler, som er foreslået.

Naturligvis er der mange enkeltheder, som der kan være grund til at se på. Hvorvidt procenterne skal være lidt højere eller lidt lavere, hører til de enkeltheder, som bedst behandles i et udvalg, og som man må tage stilling til, når engang et forslag af lignende art kommer til anden behandling.

Den ensartede beskatning, man tager, når indtægten fremkommer, og som her er foreslået sat til 35 pct., synes jeg er en forenkling, og jeg tror, det vil være den nemmeste måde at løse spørgsmålet på.